

Nr 149.

Av herrar **Velander** och **Björkman**, om särskilda bestämmelser angående taxering av inkomst från stormfälld skog.

På grund av omfattande stormfällningar av skog i början av år 1943 framlade Kungl. Maj:t för vårriksdagen samma år i proposition nr 323 förslag till förordning med särskilda bestämmelser angående taxering för inkomst av under år 1943 stormfälld skog. I enlighet med bevillningsutskottets hemställan i betänkande nr 51 biföll riksdagen med viss jämkning Kungl. Maj:ts förslag, och författning därom promulgerades.

Denna lagstiftning innebar, att skattskyldig, som åtnjutit inkomst genom avyttring av under år 1943 stormfälld skog, skulle under vissa förutsättningar äga åtnjuta uppskov med taxering till kommunal inkomstskatt samt statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för denna inkomst. Uppskovet fick avse högst det belopp, varmed bruttointäkten å avyttringen översteg de av stormfällningen och avyttringen föranledda kostnaderna under det beskattningsår, då inkomsten åtnjöts. För erhållande av uppskov förutsattes, att den skattskyldige å särskilt konto hos riksbanken insatte det belopp, med vars erläggande uppskov önskades. Dyligt uppskov kunde icke meddelas, därest bruttointäkten av den stormfällda skogen understeg 4 000 kronor, varjämte insättning i riksbanken ej fick ske med belopp understigande 2 000 kronor. Belopp, för vilket uppskov med taxering åtnjutits, skulle beskattas för det beskattningsår, då uttag skett från det särskilda kontot hos riksbanken, dock senast för fjärde beskattningsåret efter det då stormfällningen ägde rum.

Författningen, som sålunda endast gällde beträffande inkomster av här ifrågavarande art under år 1943, har därefter icke förnyats, ehuru ett tämligen permanent behov därav torde föreligga. Allmänt känt är ju, att stormar av större eller mindre styrka om än med lokal utbredning tid efter annan fälla större eller mindre kvantiteter rotstående skog. Även om en dylik storm endast skulle gå fram över en enda fastighet och fälla en del av dess virkesförråd, som kan anses överstiga den normala årstillväxten, bör ur rättvisesynpunkt fastighetens ägare efter utredning få fördela inkomsten av den stormfällda skogen på ett flertal inkomstår, när densamma i annat fall blir beskattad under ett och samma år och därvid måhända träffas av en hög progression, ehuru den på grund av omständigheterna måste betraktas såsom ett nödtvunget kapitaluttag.

Frågan därom har ytterligare aktualiserats genom de omfattande stormfällningar, som skedde under tiden den 8—9 november 1945. Enligt undersökning beräknas därvid 1—1,2 miljoner kubikmeter ha stormfällts i landet, varav 350 000 kubikmeter i Värmlands och 500 000 i Kopparbergs län.

Såsom tidigare påpekats, kan denna stormfällning icke betraktas såsom en

i tiden isolerad företeelse utan måste beräknas vara en med vissa mellanrum återkommande händelse. Det synes därför principiellt riktigast, att en permanent lagstiftning förefinnes i huvudsaklig överensstämmelse med den som gällde för dylika inkomster under år 1943. Frågan därom torde främst böra ses ur principiell synpunkt och icke behöva göras till föremål för förnyad utredning. Ej heller torde frågan om lagstiftningens utformning behöva utredas, då en författning i ämnet skulle kunna bygga på ovannämnda 1943 års förordning som förebild.

Med anledning av vad sålunda anförts hemställas,

att riksdagen för sin del måtte antaga särskild förordning om taxering av inkomst av stormfälld skog, varigenom dylik inkomst under ovan angivna förutsättningar må kunna fördelas å flera beskattningsår,

samt att vederbörande utskott måtte utarbeta erforderlig författningstext.

Stockholm den 23 januari 1946.

Gustaf Velander.

Gust. Björkman.
